

## Arrest

nr. 65 782 van 26 augustus 2011  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERRELST, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

*“U verklaart het staatsburgerschap van Azerbeidzjan te bezitten en van Azeri- Armeense origine te zijn. U verliet Azerbeidzjan eind december 2007 met een trein en u reisde naar Moskou (Russische Federatie). Vanuit Moskou reisde u verder naar België met een wagen, en u geeft aan dat jullie zonder paspoort reisden en geen grenscontroles kenden.*

*U diende een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 08 januari 2008 in het gezelschap van uw partner P.I. (...) (O.V.x).*

*In het kader van deze eerste asielaanvraag werd op 17 april 2008 besloten door het Commissariaat-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus, en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.*

*U bleef in België en u diende op 04 december 2008 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.*

*Uw partner verliet België op 17 oktober 2008 en hij reisde terug naar Azerbeidzjan. Uw partner bleef in Azerbeidzjan tot 2 juni 2009.*

*U verwijst in het kader van uw tweede asielaanvraag opnieuw naar het gegeven dat u werkte voor de krant Yeni Musavat.*

*U geeft aan dat u werkte aan een onderzoek voor de krant Yeni Musavat in verband met de verdwijning van kinderen. U verklaarde hierdoor actueel nog steeds problemen te kennen. U ontving na uw eerste asielaanvraag een convocatie van de rechtbank in de hoedanigheid van beschuldigde. U werd gechanteerd door medewerkers van Binnenlandse Zaken omdat uw moeder van Armeense origine is. Ze viseerden u nog steeds omwille van uw onderzoek voor de krant Yeni Musavat naar de verdwenen kinderen.*

*Bij zijn terugkeer in Azerbeidzjan in oktober 2008 kende uw partner problemen.*

*U geeft aan dat dit eveneens te maken had met uw problemen, namelijk uw werk voor Yeni Musavat in verband met de verdwijning van kinderen. Bovendien werd uw partner eraan herinnerd dat hij in 1993 aangehouden en krijgsgevangen genomen was geweest tijdens de militaire acties in de oorlog tussen Armenië en Azerbeidzjan. Uw partner werd toen krijgsgevangen gehouden van februari 1993 tot juni 1993. Uw partner liep hierbij een gebroken neus op, en blauwe plekken. Uw partner werd na zijn terugkeer in Azerbeidzjan in oktober 2008 enkele dagen vastgehouden bij de politie en de laatste keer zelfs voor één maand. Uw partner verliet Baku (Azerbeidzjan) op 2 juni 2009, en hij reisde met een trein naar Kiev (Oekraïne). Uw partner verbleef in Kiev tot 27 juni 2009. Op 27 juni 2009 reisde uw partner met een vrachtwagen richting België.*

*Uw partner kwam België opnieuw binnen op 01 juli 2009, en uw partner diende een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 01 juli 2009."*

*Verzoekster betwist deze beschrijving niet.*

#### **1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:**

*"U verklaart tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal dat uw problemen in het kader van uw tweede asielaanvraag nog steeds verder bouwen op de problemen waarover u reeds uitvoerig vertelde in het kader van uw eerste aanvraag – namelijk het feit dat u problemen kende bij uw werk voor de krant Musavat in uw onderzoek naar verdwenen kinderen (CGVS, p. 5).*

*Er moet echter worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent deze elementen in uw asielrelaas aannemelijk te maken.*

*In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag nog steeds verwijst naar de problemen die u zou gekend hebben omwille van het onderzoek dat u voerde voor de krant Yeni Musavat naar vermiste kinderen, waarbij u op het spoor was gekomen van hooggeplaatste personen (CGVS, p. 5).*

*Hierover dient te worden opgemerkt – zoals ook eerder in het kader van uw eerste asielaanvraag werd aangegeven - dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat u niet voor de krant Yeni Musavat werkte, waardoor er ook geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die hierdoor zouden zijn kunnen ontstaan.*

*Toen u met deze tegenstrijdige informatie werd geconfronteerd, antwoordde u enkel dat dit op deze manier werd weergegeven omdat de redactie dit geheim wou houden (CGVS, p. 5), hetgeen als argumentatie niet overtuigend is.*

*De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is bekomen van een gerespecteerde mensenrechtenorganisatie die expliciet aangeeft dat problemen van journalisten en zeker die van Yeni Musavat wel degelijk in de openbaarheid worden gebracht, waarbij de arrestatie van een Yeni Musavat-journalist in Nakichevan in oktober 2007 werd aangehaald als voorbeeld. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u geen andere elementen aanbrengt die de incorrectheid van de informatie van het Commissariaat-generaal zouden kunnen aantonen.*

*Wat betreft het aanhalen van uw Armeense origine door medewerkers van Binnenlandse Zaken, blijkt bovendien uit uw eigen verklaringen dat dit een drogreden is.*

*U geeft namelijk persoonlijk aan dat de Armeense origine op zich geen aanleiding zou zijn voor vervolging. U stelt namelijk dat mensen van Armeense origine wel beledigd kunnen worden, maar niet vervolgd worden in Azerbeidzjan (CGVS, p. 6), waaruit geconcludeerd kan worden dat er geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.*

*Er dient verder te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat – hoewel u in het kader van uw eerste asielaanvraag een negatief antwoord had gekregen vooral gefundeerd op de informatie dat u niet voor Musavat werkte – u op geen enkele manier aantoonst of bewijst in het kader van uw tweede asielaanvraag dat u daadwerkelijk actief zou zijn geweest voor de krant Yeni Musavat.*

*U geeft namelijk aan dat alle documenten (badge van de krant, document van het onderzoek) werden ingehouden, en u stelt dat u ook geen informatie meer op uw computer hebt (CGVS, p. 6).*

*Als enig nieuw element om uw problemen als onderzoeker naar de vermiste kinderen voor de krant Yeni Musavat te staven, legt u een document voor, namelijk een convocatie van de rechtbank (CGVS, p. 3, 4, en 5).*

*Hierover dient te worden opgemerkt dat in deze convocatie enkel sprake is van een oproeping voor de rechtbank in de hoedanigheid als beschuldigde, waarbij geen uitspraak wordt gedaan waarvan u wordt beschuldigd. Gezien het gegeven dat nergens staat aangegeven in dit document waarvan u beschuldigd wordt, en aangezien er dus geen directe band met de door u in het kader van uw asielaanvraag aangehaalde problemen kan vastgesteld worden, wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing.*

*U verklaart verder tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal dat uw partner is teruggekeerd naar Azerbeidzjan en omwille van uw problemen nieuwe feiten ten laste werd gelegd (CGVS, p. 7). Hij zou bij zijn terugkeer namelijk omwille van uw vermeende werk voor Musavat herinnerd zijn geworden aan zijn krijgsgevangenschap in 1993 (CGVS, p. 7).*

*Hierover dient te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat jullie bij jullie eerste asielaanvraag zowel tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken, als tijdens uw interview voor het Commissariaat-generaal geen melding maakten van problemen van uw partner in 1993 waarbij hij in krijgsgevangenschap zou hebben gezeten.*

*In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal van 13 februari 2008 die werd ingevuld in het kader van jullie eerste asielaanvraag werd uw partner namelijk de vraag gesteld of hij gearresteerd is geweest of in de gevangenis heeft gezeten (zowel een hechtenis voor korte tijd in een cel als een opsluiting voor iets langere tijd in een gevangenis of kamp) waarop uw partner negatief heeft geantwoord (CGVS, vragenlijst, vraag 3.1). In het interview voor het Commissariaat-generaal op 14 maart 2008 spreekt uw partner ook nergens over een eventuele opsluiting in 1993 (CGVS, 14 maart 2008).*

*Concluderend kan dan ook gesteld worden dat het niet vermelden van deze zwaarwichtige problemen in het kader van jullie eerste asielaanvraag de geloofwaardigheid hiervan in bijkomende mate ondermijnt.*

*Verder dient in verband met de nieuwe problemen van uw partner een tegenstrijdigheid opgemerkt te worden tussen de verklaringen van uzelf en de verklaringen van uw partner die de geloofwaardigheid van deze verklaringen verder ondermijnt.*

*Uw partner verklaart dat hij in 1993 **tussen de maand en 45 dagen** werd krijgsgevangen gehouden (CGVS, p. 8). U verklaart daarentegen dat uw partner krijgsgevangen heeft gezeten **van februari 1993 tot juni 1993**, dus zeker meer dan 3 maand (CGVS, p. 7). Als uw partner met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde hij dat u zich misschien wel vergist, hetgeen niet afdoende is om deze inconsistentie te weerleggen (CGVS, p. 8).*

*U geeft tenslotte aan tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat jullie paspoorten werden afgenomen bij een huiszoeking (CGVS, p. 4). Aangaande uw reisroute verklaarde u verder dat u zonder grenscontrole van Moskou (Russische Federatie) naar België bent gereisd met een soort van kleine vrachtwagen (CGVS, p. 4).*

*Hierover dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt, en waarvan eveneens een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat er quasi zonder uitzondering strenge en persoonlijke paspoortcontroles zijn aan de buitengrenzen van de Schengen-zone. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zonder (persoonlijke) paspoortcontrole de Schengen-zone zijn binnengekomen.*

*Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u bewust uw paspoort achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent verborgen te houden.*

*Gelet op het voorafgaande kan in uw hoofd geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.*

*De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een geboorteakte van uw zoon, een geboorteakte van uzelf, een huwelijksakte, een militair boekje en een diploma) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit en uw studies, doch bevatten geen informatie met betrekking tot uw concrete problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.*

*Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde medisch attest uit België bevat de informatie dat u een contusie had aan uw ribbenrooster en een contusie en een bijtrauma ter hoogte van de bovenarm, doch bevat geen informatie over de redenen waarop u deze verwondingen zou hebben opgelopen. Derhalve wijzigt dit document niets aan bovenstaande beslissing."*

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster roept in haar verzoekschrift van 15 april 2011 een schending in van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsnog het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster volhardt in haar verklaringen dat zij als journaliste gewerkt heeft bij de krant "Yeni Musavat".

Zij verklaart hiervan evenwel geen bewijzen te kunnen voorleggen aangezien alles, inclusief haar paspoort, werd meegenomen tijdens de huiszoeking op 4 december 2007.

Zij geeft aan dat zij er eerst als stagiair werkte, en daarna als freelance/zelfstandig journaliste; zij was er dus geen permanent journaliste en haar tewerkstelling was niet officieel. Verzoekster houdt voor dat ze haar loon cash ontving, waardoor ook hiervan geen bewijs voorhanden is.

Verzoekster betwist de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie waaruit blijkt dat zij niet voor de krant "Yeni Musavat" zou gewerkt hebben. Zij verklaart dat, waar een journalist van "Yeni Musavat" zou hebben verklaard dat zij daar niet heeft gewerkt, het mogelijk is dat de bedoelde journalist haar niet kende omdat zijzelf freelance journaliste was en ook maar enkele maanden voor de krant werkte.

Verzoekster merkt op dat uit de informatie van de commissaris-generaal niet blijkt hoe lang die journalist reeds op de redactie werkte en het bovendien mogelijk is dat de redactie "*doet alsof ze haar niet kennen*" (zie verzoekschrift, p. 3) om zo zelf problemen te voorkomen. Volgens verzoekster is de informatie van de commissaris-generaal onvolledig, waardoor zij zich niet kan verdedigen.

Verzoekster benadrukt dat zij over het bewijs beschikt dat zij lid is van de oppositiepartij "Musavat" en zij tijdens haar verhoor de namen van haar chef en medewerkers bij de redactie van "Yeni Musavat" heeft meegedeeld, wat zij -zo laat zij gelden- niet gekund had indien zij er niet zelf had gewerkt.

Verzoekster wijst er op dat zij medische attesten heeft voorgelegd. Aangezien zij geen problemen kende vóór het onderzoek, kan men volgens haar aannemen dat de letsels waarvan melding wordt gemaakt in de medische attesten, het gevolg zijn van geweld op haar persoon gepleegd omwille van haar onderzoek. Verzoekster voegt er nog aan toe dat het niet gebruikelijk is dat een medisch attest de redenen van de verwondingen vermeldt.

Verzoekster verwijst naar een passus uit de Proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, waarin wordt ingegaan op de bewijslast. Volgens haar heeft de bestreden beslissing onterecht tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas besloten.

Verzoekster herhaalt dat zij door de autoriteiten van haar land werd vervolgd omwille van haar onderzoek naar vermiste kinderen en dat haar Armeense origine daarbij een zekere "verzwarende omstandigheid" vormde. Zij stelt dat het wel degelijk omwille van dit onderzoek én haar Armeense origine is dat zij van terrorisme wordt beschuldigd. Volgens haar wordt dit ook bevestigd door het feit dat toen haar chef bij "Yeni Musavat" vernomen had dat zij van Armeense origine was, hij haar expliciet gezegd heeft dat hij niets meer voor haar kon doen.

Verzoekster citeert uit het "Algemeen ambtsbericht Azerbeidzjan" van oktober 2007 om aan te tonen dat personen met een Armeense origine in haar land nog steeds problemen kennen.

Verzoekster merkt op dat, rekening houdend met haar eerder afgelegd straffeloos parcours, er redelijkerwijze dient aangenomen te worden dat de convocatie door de rechtbank van 15 september 2008 het directe gevolg is van haar onderzoek naar terrorisme.

Verzoekster verklaart dat haar partner zijn opsluiting als krijgsgevangene in 1993 niet heeft vermeld tijdens de eerste asielprocedure omdat hij er van overtuigd was dat het op dat moment niet relevant was. Volgens haar werd haar partner zich slechts bewust van het belang van zijn opsluiting als krijgsgevangene bij zijn terugkeer naar Azerbeidzjan in oktober 2008.

Aangezien deze opsluiting zowel voor hem als voor haar een traumatiserende ervaring was die bijna twintig jaar geleden plaatsvond, is het volgens haar niet verwonderlijk dat ze zich niet meer kan herinneren hoelang deze opsluiting exact heeft geduurd.

Verzoekster herhaalt dat haar paspoort werd meegenomen door de politie tijdens de huiszoeking in 2007 en dat zij aldus wel degelijk naar België is gekomen zonder paspoort.

Verzoekster vraagt dat van haar de status van vluchteling wordt erkend.

Zij voert in ondergeschikte orde ook aan dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden werd gezien haar de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, terwijl uit het feitenrelaas blijkt dat

zij wel degelijk een reëel risico op ernstige schade loopt op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals beschreven in artikel 48/4 §2 b. van de vreemdelingenwet. Zij vraagt ook de bestreden beslissing te vernietigen zodat bijkomend onderzoek kan worden gevoerd.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar de Proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen, wijst de Raad er op dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekster er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

2.4. De Raad benadrukt dat de schending van de motiveringsplicht uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor haar tweede en huidige asielaanvraag baseert op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd in het kader van haar eerste asielaanvraag.

Voor wat betreft verzoeksters problemen aangaande het onderzoek dat zij voerde voor de krant "Yeni Musavat", stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 17 april 2008 van de commissaris-generaal, bevestigd bij arrest nr. 16.929 van 3 oktober 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van deze problemen. Gelet op het gezag van gewijsde van deze arresten, staat de ongeloofwaardigheid van deze problemen vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoekster aangevoerd in het kader van haar tweede en huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift volhardt in haar verklaringen dat zij als journaliste gewerkt heeft bij de krant "Yeni Musavat".

Zoals hierboven werd vermeld, werd er in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag besloten dat er geen geloof kan gehecht worden aan haar journalistieke activiteiten omdat enerzijds verzoekster niet gekend was als journaliste voor deze krant en anderzijds de door verzoekster voorgehouden gebeurtenissen evenmin gekend zijn. De Raad herhaalt dat deze motieven van de eerste beslissing niet meer kunnen worden betwist.

Verzoeksters verklaringen in haar verzoekschrift voor het feit dat zij geen bewijzen kan voorleggen dat zij wel degelijk als journaliste heeft gewerkt, met name dat alles, inclusief haar paspoort, werd meegenomen tijdens de huiszoeking op 4 december 2007; dat zij eerst als stagiair werkte en daarna als freelance/zelfstandig journaliste en zij dus geen permanente en niet-officiële journaliste was; dat de redactie van "Yeni Musavat" misschien "doet alsof ze haar niet kennen" om zo zelf problemen te voorkomen en dat zij duidelijk de namen van haar chef en medewerker bij de redactie van "Yeni Musavat" heeft opgegeven, worden door de Raad niet aangenomen als nieuwe gegevens die de geloofwaardigheid kunnen herstellen.

Het betreffen immers enerzijds louter blote beweringen, die geenszins dienend zijn om de eerdere weigeringsbeslissing alsnog te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich anderzijds beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de besluiten van de eerdere weigeringsbeslissing alsnog te wijzigen.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht heeft besloten dat de door verzoekster in het kader van huidige asielaanvraag nieuw aangebrachte stukken, namelijk een convocatie van de rechtbank van 15 september 2008, een huwelijksakte, een militair boekje, een diploma, de geboorteakte van verzoekster en haar zoon en een Belgisch medisch attest, niet van dien aard zijn om haar geloofwaardigheid te herstellen.

In de bestreden beslissing stelde de commissaris-generaal terecht dat er in de convocatie enkel sprake is van een oproeping voor de rechtbank in de hoedanigheid als beschuldigde, zonder vermelding van de beschuldiging; dit stuk kan niet worden aangenomen als een bewijs van verzoeksters voorgehouden problemen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift melding maakt van haar eerder "afgelegd straffeloos parcours" en voorhoudt dat er dus redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de convocatie het directe gevolg is van haar onderzoek naar terrorisme, herhaalt de Raad dat er in de convocatie nergens staat aangegeven waarvan verzoekster wordt beschuldigd. Er kan geen causaal verband afgeleid worden tussen de convocatie en verzoeksters journalistieke activiteiten uit het enkele feit dat verzoekster vroeger nooit in aanraking is gekomen met het gerecht.

Ook de redenering in het verzoekschrift dat de letsels vermeld in het medisch attest, het gevolg zijn van geweld jegens verzoekster, alleenlijk omdat verzoekster voordien geen problemen kende, snijdt geen hout. Uit het medisch attest blijken immers geenszins de omstandigheden waarin verzoekster de verwondingen heeft opgelopen, zodat dit geen bewijs kan uitmaken van haar voorgehouden problemen.

2.6. Verzoekster laat gelden dat zij *"continu verklaard (heeft) dat haar Armeense origine een soort 'verzwarende omstandigheid' vormde bij de zaak"* en het *"wel degelijk omwille van haar onderzoek én haar Armeense origine (is) dat ze van terrorisme wordt beschuldigd"* (zie verzoekschrift p. 4).

Verzoekster lijkt hiermee haar Armeense origine te koppelen aan haar journalistieke activiteiten, die aan de basis liggen van haar problemen.

Zoals werd besloten in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag en zoals onder punt 2.5. reeds werd behandeld, kan geen geloof worden gehecht aan de journalistieke activiteiten van verzoekster.

Bijgevolg kan aan verzoeksters voorgehouden problemen omwille van haar Armeense origine die ze aanduidt als “verzwarende omstandigheid” van haar problemen als journaliste, evenmin geloof worden gehecht.

Verweerder merkt in dit opzicht in zijn nota bovendien terecht op dat verzoekster tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk heeft gesteld dat mensen van Armeense origine niet vervolgd worden in Azerbeidzjan (zie verhoorverslag van 7 oktober 2009, p. 6: Vraag: “Maar worden etnische Armenen echt vervolgd (opgepakt, geslagen, opgesloten, mishandeld) in Azerbeidzjan?”

Antwoord: “neen, geen vervolgingen. Wel soms beledigingen. Maar er zijn maar heel weinig mensen met Armeense roots in Azerbeidzjan. Nu wordt niemand meer opgepakt of opgesloten met Armeense roots.”).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar het “Algemeen ambtsbericht Azerbeidzjan” van oktober 2007, stelt de Raad dat uit dit rapport niet kan afgeleid worden dat personen met Armeense origine in Azerbeidzjan worden geconfronteerd met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. De Raad hecht geen geloof aan verzoeksters voorgehouden problemen omwille van haar Armeense origine.

Verzoekster verbindt de problemen die haar partner kende bij zijn terugkeer in Azerbeidzjan in oktober 2008 met haar eigen problemen.

Gezien geen geloof wordt gehecht aan de journalistieke activiteiten van verzoekster, wordt er evenmin geloof gehecht aan de voorgehouden problemen van haar echtgenoot bij zijn terugkeer in Azerbeidzjan in oktober 2008.

In de bestreden beslissing wordt ook terecht opgemerkt dat het opmerkelijk is dat verzoekster en haar echtgenoot bij hun eerste asielaanvraag zowel tijdens het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken, als tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal, geen melding maakten van zijn krijgsgevangenschap in 1993; daarenboven legden verzoekster en haar echtgenoot tegenstrijdige verklaringen af aangaande de duur van deze gevangenschap.

Zowel de niet vermelding van de voorgehouden gevangenschap als de contradicties wat betreft de duur verhinderen daaraan geloof te hechten.

De uitleg van verzoekster in het verzoekschrift dat haar partner zijn opsluiting als krijgsgevangene in 1993 niet heeft vermeld tijdens de eerste asielprocedure omdat hij er van overtuigd was dat het op dat moment niet relevant was, wordt niet aanvaard.

Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift ook op dat haar paspoort werd meegenomen door de politie tijdens de huiszoeking in 2007.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich ook hier beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de beweringen is evenwel niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster met haar herhaling dat ze wel degelijk naar België is gereisd zonder paspoort, niet verder komt dan een blote bewering.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 7 oktober 2009 de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in het bijzijn van een advocaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op wat voorafgaat, geeft de Raad aan dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, wordt het relaas van verzoekster als ongeloofwaardig van de hand gewezen.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Gezien het relaas van verzoekster ongeloofwaardig is, dient de nood aan bescherming in het licht van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet onderzocht te worden.

De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE